

Еднажъ азъ бѣхъ въ единъ провинциаленъ градъ. Въ него липсваха добри жилища. Наемитѣ бѣха голѣми. Тамъ научихъ следното :

Преди половина година една млада двойка, мжжътъ на която бѣше дребенъ чиновникъ, наела удобно жилище, наемътъ на което билъ сносенъ. Наредила се двойката добре и живѣяла щастливо.

Щастието имъ не било за дълго. Единъ богатъ фабрикантъ ималъ нужда отъ удобно жилище. Не искалъ много да ходи и търси такова, затова предложилъ на притежателя на споменатото жилище наемъ двойно по-голѣмъ, отколкото плащалъ чиновникътъ.

Подмаменъ отъ предложението му отъ фабриканта високъ наемъ, притежателятъ заявилъ на чиновника: или да му плаща такъвъ наемъ, или да напустне жилището. Чиновникътъ не могълъ да плаща удвоенъ наемъ и билъ принуденъ да изпраздни жилището.

Честнитѣ граждани наричаха постъпката на фабриканта и притежателя на жилището **подла**. И азъ тъй я наричамъ.

За съжаление, измежду всѣко съсловие има подобни хора — хора, които, не се стѣсняватъ да вършатъ такива безчестия. И не произходътъ, не съсловието прави човѣка почтенъ, а човѣкътъ прави съсловието такова.

Добритѣ хора се срамуватъ, гнусятъ се отъ дѣла, като гореспоменатитѣ. Но ето че никой държавенъ законъ не ги забранява. Не ги наказва. Тогава кой ни подсказва, че тия дѣла сж подли?

— **Нравственото чувство за право и справедливостъ.**

(По Веберъ).

Д. Г. Бойдевъ

Изъ нашата действителность — 6 на 6

Ходихъ въ едно село, което има около 300 кжщи, десетина крѣчми, 18,000 декара работна земя, а 30,000 декара безплодна суха мера, $\frac{1}{3}$ отъ която е покрита само съ тръни. Има още първоначално училище, пълна прогимназия, разквартирувани въ 4—5 наети помѣщения, бивши крѣчми или обори, 8 души учителски персоналъ, праздни хамбари и полумъртъвъ добитѣкъ. Има и чита-